

Que sigui tot de veritat

L'escenari té gust de festa: els vents tomben ara cap a la dreta, ara cap a l'esquerra

Il·lustració: **Marta Bellvehí**

Ho fan tot més fàcil. Són els que escriuen postals des de la lluna. Els que podrien viure en una casa de paper. Els que si estan convençuts d'alguna cosa, és que sempre hi ha un demà per fer-ho millor. Són Oques Grasses (<http://oquesgrasses.com/>), som dijous i toquen en un lloc prou diferent al que estan acostumats: al Born (<http://elbornculturaimemoria.barcelona.cat/>). Vénen a parlar de la vida i el seu encant és que la fan menys complicada. Com? Estimant-la. Ballant-la. Fent-la una mica més no seva, sinó nostra.

Porto l'estiu a dins per si t'agafa el fred

Hi arribo amb la il·lustradora Marta Bellvehí (<https://www.facebook.com/martabellvehiillustration/>). L'escenari té gust de festa: els vents tomben ara cap a la dreta, ara cap a l'esquerra. I giren i salten, seguint el ritme al seu aire. Els vaig conèixer amb un vídeo que delata el seu tarannà: planten una càmera i, mentre sonen, un personatge fa el que li passa pel cap: si li ve de gust despullar-se, s'ho treu (gairebé) tot, i ben content, tu. És aquest punt espontani i les ganes de sorprendre el que els delata. Ells juguen a imaginar: "Amb una banyera i dos xiclets construirem un coet perquè ens porti lluny d'on som". I a volar: cap allà on els ve de gust, amb una llibertat despreocupada, amiga del que és imprevisible.

Podria odiar-ho tot, així perquè sí. Però no tinc prou temps i no ho puc fer tot: he d'anar a comprar i arreglar el jardí

Posats a triar, prefereixen estar a gust. Espolsar-se de les espatlles el mal humor, allunyar-se tants pams com puguin de la frivolitat. Però també tocar de peus a terra de tant en tant, per assenyalar i denunciar el que fa trontollar el món. Si cal, parlaran en nom de l'esperit xai i quan convingui engegaran a pastar a fang el papa, el rei i els qui s'empastifen les mans amb el poder.

Plora i riu, que sigui tot de veritat

Les emocions s'encomanen: quan imiten les Spice Girls, els que estem davant seu és inevitable que somriem. Potser es tracta d'això: d'apropar, de fer sentir. Ells ho fan des de l'autenticitat, demostrant-nos que fer que un vespre de dijous es pugui confondre amb la nit d'una festa major d'estiu només depèn de l'actitud.

Els passos importants se solen fer sense roba

Els de la primera fila es treuen la samarreta. El del davant també, i la del costat, i la que està més a prop i el que està més enllà. L'agafen amb el puny. Alcen el braç. L'enlairen donant tombs. Ben amunt. Com si fos la revolució de l'alegria i del bon humor. Que passi el que hagi de passar. Fa temps que ho sabem: hi haurà dies bons i d'altres dolents, però el que importa, ara i aquí, es sentir-nos vius. Ballar i ballar i tenir un coet preparat per si mai ens cal viatjar cap a la lluna.

Text: Gemma Ventura

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=GHi8yArJulU>